

oprørskke Slesvigholstenere (almindelig Bevægelse); lad det ikke siges, at de Eiderbanffe ere et Parti, som vil det danske Monarchies Oplosning; lad det ikke siges, at det er Meningen af en Politikk, i hvilken den nuværende danske Premierminister har deeltaget (Hør!). Altsaa om Eiderpolitiken ville vi ikke tale. Jeg troer, at Alle heri Salen billige og paaskjønne det ærede Ministeriums Bestræbelse for at holde alle det danske Monarchies Lande sammen; derpaa har der været arbeidet af de andre Ministerier, og jeg takker de nuværende Ministre virkelig alvorligt, fordi de have fortsat Arbeidet og bragt det henimod en Afslutning; om Alt herved er ordnet heldigt, derom er det jo, at vi nu skulle tale. Jeg har altsaa selv som Minister været i det Tilfælde at deeltage i Forhandlingerne om den danske Arvesølges Ordning og jeg skal da strax med Hensyn til det Forhold, hvori Ministeriet nu staaer til Rigsdagen, og for til en vis Grad og under en vis Forudsætning, — men ogsaa kun forsaavidt — at forsvare Ministeriets Stilling og Optraeden, sige, hvad der da var min Mening om Maaden, hvorpaa en sliq Sag maatte behandles og bringes til Afgjorelse. Ved Ordningen af Arvesølgen maa Ministeriet tage et stort Ansvar paa sig. Det kan ikke søge nogen Støtte iforveien; det maa selv tage sin Beslutning om, hvortil der skal arbeides hen, og naar Ministeriet da i denne Retning har faaet Noget afgjort med Udlandet, maa det forelægge samlet og som et Hele (Hør! Hør!), hvad der saaledes er vedtaget. Alt, siger jeg, hvad der er vedtaget, maa det forelægge som Noget, der enten heelt maa antages eller heelt forkastes, og hvis det ikke antages, maa Ministeriet træde af. Saaledes har jeg talt, da jeg selv var i Ministeriet. Men Rigsdagen — ja den kan endeligen antage eller forkaste, men den skal være høist forsigtig. Der kan være Noget, som maaskee ikke burde være vedtaget, og som Rigsdagen dog, naar det er vedtaget, skal lade passere. Der kan vistnok tænkes noget Saadant vedtaget, at Rigsdagen maa forkaste det, og see, om et andet Ministerium kun ved at begynde Forhandlingerne forfra kan ændre det. Men, maa man betvivle, om noget andet Ministe-

rium kan faae det engang Vedtagne forandret, saa bliver Spørgsmaalet for Rigsdagen kun dette: Skulle vi finde os i Sagen, men see at fjerne eller straffe Mandene, der have bragt os i den Nødvendighed at antage Noget, som vi ikke kunne billige, eller skulle vi, ligesom Sagen selv dog nu ikke længere kan ændres, ogsaa efter Omstændighederne lade Misbilligelsen af Mandenes Færd blive uden Følge? Jeg har dengang jeg var Minister, gjort den Fordring til Ministeriet, at det skulde optræde bestemt, og jeg har ventet, at Rigsdagen vilde optræde forsigtig, men jeg har strængt indskrænket denne hele Betragtning til hvad der virkelig var en Dverenskønst med Udlandet (Hør! Hør!), og naturligvis kun gjort den gjældende for hvad der ikke var af den Art, at Rigsdagen uden Hensyn til hvilken som helst Fare maatte afvise det. Hvorledes forholder det sig da med det nu forelagte Forslag? Der foreslaaes først af Regjeringen, at efter den nuherstende Mandstammes mulige Udøen skal Thronen med Dverspringen af nogle Medlemmed gaae over til en vis ny Linie; om dette Punkt er intet Spørgsmaal; Alle erkjende ikke blot Nødvendigheden (Hør! Hør!), men Alle føle det Glædelige i, at Nødvendigheden fremtræder i en Personlighed, der ved sin Færd, ved sin loyale Vedhængen ved vor Konge har iforveien vundet den Nations Agtelse og Hengivenhed, han i Tiden skal herske over. Men det er tillige foreslaaet, at Kongelovens Arvesølge skal ophæves og ombyttes med en anden mere begrebsfuld. Hovedspørgsmaalet her er da først: Er det en Dverenskønst med Udlandet, at Kongelovens Arvesølge skal ophæves? (Hør! Bravo!) Ja, mine Herrer! jeg horte Røgen raabe Bravo til mig; men De skulle dog vente, indtil jeg bliver færdig, De ville da maaskee blive skuffede. De Actstykker, hvorefter dette Spørgsmaal skal afgjøres, have en vis Udstrækning i Tiden; de gaae i det Mindste fra Warschauer-Protocollet, det er, fra Juni 1851, indtil nu. Jeg vil først bemærke, at jeg deler den Beklagelse, der er udtalt over, at Bevistet for, at begge disse Punkter tilsammen og uadskilte udgjøre Dverenskønstet med Udlandet, forsaavidt det skal indeholdes i den diplomatiske Correspon-